

Zie maar in de midden-eeuwen de rechte lijnen van contemplatie; de rechte lijn, de lijn der grootste spanning en der absolute rustige zuiverheid gecombineerd met de biddende bogen der gothische kerken: extase en gebeden; — de Renaissance met zijn te gemakkelijke zwaaiing, met zijn oppervlakkige beweging; die doorgaat en doorgaat; hoe ook gewijzigd tot in de 18de eeuw en verder.

Huysmans moge de lijn der achttiende eeuw noemen die van wellust; maar dit is alleen goed als hij bedoelen zou: een oppervlakkige wellust, een oppervlakkig verliefd-zijn;

Zie maar: zoo 'n lijnbuiging van de pooten van stoelen uit dien tijd —

Noppende paarden. Naar een aquarel in het bezit van den heer C. Hoogendijk te 's Gravenhage.

Zuiver en gansch zijn ze al 't beweeg, 't algemeene gaan; een niet-groote, intellectueele of liever verstandelijke, gratie;

Met achter al zijn buigingen, met achter al zijn causerieën en sierlijke wendingen; een groote koude en 'n leegte. Want de zwaardere staten van den harts-tocht, die, toen bijna altijd, bij 't volk lagen, hadden geen rust, en geen plezier, in al de verbittering en harden arbeid, tot uiting:

Voor onzen tijd — ik heb het reeds eenmaal gezegd toen ik Thorn Prikker noemde die dit gaf — zal 't ook een lijn, de gebogen lijn — maar oneindig veel anders, en van duizend-voudig grooter complexie, en met oneindig aantal malen meer nuanceering dan die der 18de eeuw, de lijn zijn. De lijn die dezen